

Frankfurt Krankenhaus

Af: Rasmus Nejst og Peter Roos
Illustration: Amdi Thorsen

Special Guest Star: Helmut Lotti

STUD MED introducerer den gribende fortælling om de kittelklædte skæbner på Krankenhaus Nordwest i Frankfurt.

Vi løfter forsigtigt sløret for intriger og kærlighed på det moderne tyske universitetshospital, men lader det være op til dig, kære læser, hvor skæbnens uransagelige veje skal føre vore nye venner hen.

Skriv det næste afsnit i føljetonen, send det til Studmed@fadl.dk

- og vind en lækker præmie!

Udsigten over Frankfurt am Main var idyllisk. Solen sank farvestrålende bag Mercedes-ikonet på den nærmeste skyskraber, men dette scenarie optog ikke Dr. Henchel som grundigt varetog sit ansvar for grillen. Aftenen var perfekt til hospitalets traditionelle grill-fest på taget af Frankfurt Krankenhaus Nordwest. I det fjerne anedes en svag helikopter-summen, men det var der ingen der bemærkede.

Günther Baum var denne aften om muligt mere ulasteligt klædt end ellers. Hans vinrøde dobbeltradede habit sad som en officers uniform over hans ranke korpus, og dette autoritære ydre stod i skærende kontrast til det milde sind man kunne læse i hans øjne.

- Hvor var det pænt af dig at invitere Heike Drechler, sagde han smilende til Gisela Weber.

- Ja, hun har nok ikke andre steder at gå hen i aften, svarede afdelingssygeplejersken og kastede et blik hen mod den let buttede og meget generte medicin-studerende.

- Hun er vist endnu ikke helt kommet sig over dagens uheld, fortsatte Gisela ivrigt. - Idag væltede hun en hel vogn med blodprøver.

- Tag ikke fejl af hendes kluntede facon, svarede Günther Baum. - Hun er myreflittig og slet ikke dum. Pludselig rettedes alles øjne mod hori-

sonten hvor en støjende sort skygge var kommet til syne. Den nærmede sig. Før nogen kunne nå at reagere lagde helikopteren an til landing på den plads der ellers var reserveret hospitals-helikopteren. Maskinens store rotorers piskede en orkan-lignende vind henover taget. Borde og stole væltede, duge røg gennem luften og Dr. Henchel lagde hurtigt en flad hånd over sin fyldige paryk. Han nåede slet ikke at holde grillen som væltede i vinden og indhylede Gisela i en tæt sky af kulstøv.

Endnu før rotor-bladene var gået i stå, steg en velkendt skikkelse ud af helikopteren. Den verdensberømte og stenrige forsker skred henover hospitalets tag med hånden løftet så hans doktor-ring funkede om kap med hans kolde stålblå øjne. Manden med den skarpt markerede mandibel og de høje kindben havde gjort afdelingen stor ære ved at gennemføre sin revolutionerende forskning netop her. Måske kun derfor accepteredes denne mands arrogante facon af det øvrige personale.

I et videnskabeligt miljø hvor nefrologisk forskning i høj grad led under manglen på organer, havde den høje, bryske mand været i stand til at publicere gennemgribende opdagelser med en metode som tilsyneladende kunne gennemføres uden dette behov.

- Christophher Schmalbruch, udbrød Gisela hårdt. Du har ødelagt min nye hvide sommerkjole. Den er af silke, jeg får aldrig det sod af. Du er... du er...

Hendes stemme kvaltes i et hosteanfald, og hun sank sammen. Günther Baum kom hende til undsætning. Han greb hende om livet og stirrede hårdt på den høje ariske forsker.

- Dette var dråben, Schmalbruch! Du vil komme til at fortryde.

Baum løftede resolut den dånende Gisela og bar hende med raske skridt hen mod trappen.

Da han blidt lagde hende på briksen i linnedepotet, var hun atter kommet til sig selv.

- Du må hellere skifte til noget mere passende, så henter jeg et glas vand. Günther Baum gik mod døren.

- Nej, udbrød Gisela forpustet, du må ikke lade mig et sekund alene.

Den respekterede kirurg standsede tøvende i døren. Efter en kort tænkepause vendte han sig langsomt og så til sin overraskelse at sygeplejersken allerede havde åbnet sin kjole. Herved blottedes hendes velformede barm og hvis Baum tidligere havde troet, at den kropsnære kjole ikke overlod meget til fantasien, måtte han nu konstatere at han havde taget voluminøst fejl. Han betragtede hende spørgende, men

PERSONAE DRAMATICAE

Günther Baum: Kirurg og vores helt

Dr. Henchel: Ældre rund og rar og glad for børn - byder gerne en Werthers Echte

Christophpher Schmalbruch: Førstekirurg og skurk

Gisela Weber: Afdelingssygeplejerske og Dr. Baums veninde

Heike Drechler: Småbuttet, kluntet, men lynskarp medicin-studerende

smilet over hendes fyldige læber fjernede enhver tvivl om hendes hensigter. Han slog blikket ned og kæmpede en kort moralsk kamp i sit indre.

- Das Blut ist eine ganz besondere Saft!

Det gjorde udslaget. Han var nu i sine følelsers vold. Han skred resolut til handling og løftede hende kraftfuldt op på briksen. Hun udstødte et lille hvin.

- Oh, Dr. Wunder-Baum, du er så stærk!

Bagefter røg de en cigaret.

Samtidigt på en anden etage i hospitalet væltede Heike Drechler ind i et stinkskaab. Hun hørte lyden af glas der smadredes mod gulvet, men i mørket var det umuligt at afgøre omfanget af skaden. Hun var blevet ret beruset under festen og havde kastet op udover kanten af den 12 etager høje hospitalsbygning. Heldigvis havde ingen bemærket det, for festen var hurtigt klinget af efter Schmalbruchs aparte entre.

Heike famlede sig vej ned ad en mørk gang hvor hun ikke mindedes at have været før. Hun opdagede en stribe lys nær gulvet og greb efter et dørhåndtag. Hun trådte forstumlet ind af døren. Fra den fjerneste afkrog af rummet spredtes et blåligt lys fra computeren, og bag skærmen genkendte hun Dr. Henschels

runde ansigt. Idet han opdagede hende, for han op og kikkede desperat på musen. Svedperlerne gliensed på hans pande, og overlæben skælvede da han forsøgte at fremstamme hendes navn. Hun strakte hånden ud mod den store stak udskrifter i printereren.

- Det er vist Deres, Dr. Henchel, sagde hun, og han greb dem så hurtigt at hun kun nåede at skimte det øverste blad, som viste et billede af et nøgent barn. Den gamle læge tørrede sig over panden og rømmede sig.

- Ja, for en rigtig forsker slutter arbejdsdagen jo ikke klokken seksten. Må jeg ikke byde frøkenen en bonbon?

Han greb i lommen og fremdrog en gylden pose Werthers Echte.

Den næste morgen gik Günther Baum som sædvanligt sin stuegang. Denne morgen tog han afsked med en særlig tilfreds patient.

- Tusind tak, Dr. Baum, sagde Helmut Lotti. - Uden Deres udsøgte behandling var jeg aldrig sluppet af med min urin-inkontinens.

Løftet af nattens begivenheder og morgenens celebre compliment skred Günther Baum tilfreds ned ad gangen. Han så Christophpher Schmalbruch vandre imod ham fra operationsstuen bærende på en stor flamingo-kasse. Baum besluttede i sit gode humør at se

gennem fingre med sin berømte kollegas arrogante opførsel aftenen i forvejen. Han løftede hånden i en venlig gestus da en bleg Heike Drechler pludselig tumlede ud af en dør og ramte ind i den forbipasserende Schmalbruch. Flamingo-kassen ramte gulvet med et bump, og dens indhold raslede henover linoleumet. Imellem de mange isterninger lå et cirka 3*6*12 cm stort lateralt konvekst og medialt konkavt organ med rødbrun overflade som var glat, blank og spejlende. Günther Baum bukkede sig hurtigt og greb det friske organ. Jo, den var god nok, konsistensen var fast elastisk. Baum kiggede forbløffet og vredt på Schmalbruch.

- Hvor har De denne nyre fra?

Ved bedømmelsen af de indsendte forslag vil der blive lagt vægt på at følgende indgår:

- Gæsteoptræden ved Stig Rossen.

- Introduktion af portøren Rudi Völler.

- Citatet: *Wenn ich das Wort Kultur bloss höre, greife ich zum Gewehr.*